Nàng Harriet

1883

Trên chiếc xe ngựa bốn bánh, chúng tôi có hết thảy bảy người, bốn phụ nữ và ba đàn ông, trong đó một người đàn ông ngồi đằng trước kế bên phu đánh xe. Chiếc xe chầm chậm theo nhịp bước ngựa mà leo lên một sườn đồi lớn, nơi con lộ uốn lượn tựa mãng xà. Khởi hành từ Étretat lúc trời vừa hừng sáng để thăm những phế tích ở Tancarville, chúng tôi vẫn còn lim dim, thân thể rũ rượi trong cái chớm lạnh của sớm mai. Nhất là mấy cô, vốn chẳng quen với cái lối tỉnh giấc sớm như dân thợ săn, không sụp mí mắt thì gục đầu, không gục đầu thì ngáp dài ngáp vắn, dường như chẳng ai mảy may rung động trước mĩ cảnh của rạng đông.

Lúc ấy trời vào thu. Dọc hai bên vệ đường trải dài những thửa ruộng trơ trọi, được nhuộm vàng bởi gốc yến mạch và lúa mì đã gặt sát, như một bộ râu được cạo nham nhở. Mặt đất bị sương mai bao phủ tựa như đang bốc khói. Chim chiền chiện hót vang trên không trung, những loài chim khác líu lo ríu rít trong bụi rậm. Cuối cùng thì trước mặt chúng tôi, ánh dương cũng dần lóe lên đỏ rực phía chân trời. Mỗi phút trôi qua, mặt trời

dần lên cao và tỏa sáng rõ hơn, khiến miền điền dã như bừng tỉnh, mỉm cười, vươn vai trút bỏ lớp áo bằng hơi sương, như một cô tiểu thư vừa ra khỏi giường.

Bá tước d'Étraille, đương ngồi đằng trước, hô lên "Kìa, có con thỏ", rồi duỗi tay sang trái, chỉ vào một thửa cỏ ba lá. Con thú lao đi, gần như bị ruộng cỏ giấu mất, chỉ để lộ đôi tai dài. Rồi nó băng qua một thửa ruộng mới cày, dừng lại, lại phóng đi trong một cơn chạy điên cuồng, đổi hướng, khựng lại lần nữa, hoảng hốt, dỏng tai nghe ngóng mối nguy nào đó, lưỡng lự không biết nên rẽ lối nào. Rồi nó lại tiếp tục chạy với những cú nhảy dài từ hai chân sau, và biến mất trong ruộng củ cải đường rộng lớn. Cả đám đàn ông đều bừng tỉnh, lần mắt theo bước nhảy của con thú.

René Lemanoir buông một câu: "Sáng nay bọn ta chẳng lịch thiệp gì sất" rồi quay sang cô tiểu nam tước de Sérennes, đương vật vờ nửa tỉnh nửa mê, ngài ta bèn thủ thỉ: "Phải chăng nàng đương nghĩ tới đức lang quân, thưa nữ nam tước. Hãy cứ an lòng đi, phải tới thứ Bảy ngài ấy mới về. Nàng còn tận bốn ngày nữa kia mà."

Cô đáp lại bằng một nụ cười ngái ngủ: "Ngài chỉ biết nói xằng bậy!" Sau đó, lắc mình khỏi cơn mơ màng, cô nói tiếp: "Nào, nói gì tiếu lâm để chúng tôi cười đi. Ngài Chenal, nghe thiên hạ kháo rằng ngài còn nhiều vận đào hoa hơn cả Công tước de Richelieu, hãy kể cho chúng tôi nghe một chuyện tình của ngài."

Léon Chenal, một lão hoạ sĩ già đã từng rất hào hoa, phong độ, rất ư tự hào về vóc dáng bản thân và rất được ưa mến, vuốt nhẹ bộ râu trắng dài và mỉm cười, nhưng sau vài giây trầm tư, y tự dưng nghiêm nghị hẳn.

"Chuyện này chẳng vui vẻ chi đâu, thưa các bà. Tôi sắp kể cho các vị nghe mối tình thảm hại nhất đời tôi. Tôi mong sao những bằng hữu của mình sẽ không gây cho ai một cuộc tình như vậy."

Khi ấy tôi hăm lăm tuổi, lang bạt khắp những bờ biển Normandie, làm một gã học việc vẽ tranh. Nói là "học việc" là ý muốn tả kiểu lang thang, rong ruổi từ quán trọ này sang quán trọ khác với túi xách trên lưng, mượn cớ để tập vẽ và du ngoạn phong cảnh thiên nhiên. Tôi chưa từng biết qua cuộc sống nào lí thú hơn cái đời phiêu diêu tự tại ấy. Ta thấy tự do, không vướng bận điều chi, chẳng âu lo, chẳng phiền muộn, sống hôm nay không nghĩ đến ngày mai. Đi đến nơi nao làm ta thỏa lòng, chẳng có kim chỉ nam nào hơn ý thích ngẫu hứng, chẳng cần chỉ dẫn nào hơn cái niềm mãn nhãn của ta. Ta dừng chân bởi một dòng suối quyến rũ, hay bởi mùi khoai chiên thơm phức dẫn dụ trước cửa một quán trọ. Đôi khi thứ khiến ta dừng bước lại là hương thơm của những đóa thiết tuyến liên, hay chăng là một ánh nhìn ngây dại của một cô gái trọ. Chớ vội coi khinh những mối tình quê chân phương ấy. Những cô nàng ấy cũng có tâm hồn nhạy cảm, có rung động, có đôi má căng, đôi môi tươi mọng; và nụ hôn bạo của họ nồng nàn và ngọt ngào như thứ trái hoang dại. Tình yêu thì luôn đáng quý, cho dù nó đến từ nơi nào đi nữa. Một con tim loạn nhịp khi ai đó xuất hiện, một đôi mắt ngấn lệ khi ai rời đi, là những điều hiếm hoi, ngọt ngào, quý giá đến mức ta không được phép coi thường.

Tôi từng kinh qua những buổi hẹn hò trên bờ đất đầy hoa anh thảo, sau chuồng bò nơi lũ bò đương say giấc, và trên những đống rơm trong những vựa lúa còn hơi ấm ban ngày để lại. Tôi có những kỉ niệm về cảm giác vải thô xám ráp cọ vào làn da căng khỏe mộc mạc, và những nuối tiếc về những vuốt ve ngây dại chân thành, trong cái mộc mạc thô sơ ấy lại thấm thía hơn nhiều so với những lạc thú cầu kì từ các quý cô duyên dáng và thanh nhã.

Nhưng thứ mà người ta yêu thích nhất trong những cuộc phiêu bạt ấy, chính là đồng quê, cánh rừng, bình minh, hoàng hôn và đêm sáng trăng. Đối với người vẽ vời thì đó là những chuyến trăng mật với đất trời. Chỉ có ta và đất trời, cuộc hẹn hò lặng lẽ trường kì. Ta thả mình lên những đồng cỏ, giữa những đóa cúc dại và anh túc, rồi, mở mắt nhìn trời dưới vầng nắng sáng trong, và từ phía xa, ta thấy một ngôi làng nhỏ hiện lên với ngọn tháp nhọn đương ngân tiếng chuông trưa.

Ta ngồi cạnh một con suối nhỏ chảy ra dưới gốc sồi, giữa một mái tóc cỏ mảnh mai, cao vút, óng ánh sự sống. Ta quỳ gối, cúi xuống, uống dòng nước trong trẻo và mát lạnh ấy, làm ướt cả ria và mũi. Ta uống nước bằng một lạc thú da thịt, như thể đương hôn dòng suối ấy, môi chạm môi. Đôi lúc, bắt gặp một vũng nước sâu dọc theo những dòng suối mảnh ấy, ta thoát y lao mình xuống đó. Và ta cảm thấy trên da thịt mình, từ đầu đến chân, một sự ve vuốt lạnh buốt nhưng ngây ngất, cái rùng mình của dòng nước mỏng mảnh và dồn dập.

Ta thấy vui khi ở trên đỉnh đồi, thấy buồn man mác khi bên bờ ao, phấn khởi khi mặt trời chìm vào biển mây rực màu máu, hắt những vệt sáng đỏ lên mặt sông. Và khi đêm đến, dưới ánh trăng lặng trôi đến cuối chân trời, người ta nghĩ mông lung đến hàng ngàn những thứ dị kì, những thứ mà sẽ chẳng bao giờ hiện ra trong đầu dưới ánh nắng chói chang của ngày. Và cứ thế, trong một chuyến phiêu bạt qua chính xứ sở mà chúng ta đang đứng lúc này, tôi đã đặt chân đến vào một buổi tối, ở một thôn làng nhỏ tên Bénouville, nằm cheo leo trên vách đá giữa Yport và Étretat. Tôi từ Fécamp đi tới, men theo bờ biển - bờ cao dựng đứng như tường thành, với những mỏm đá vôi nhô ra đổ thẳng xuống biển. Tôi đã đi bộ từ sáng trên